

relse og Direktion, som de vælger, skal faa saaledes Haand i Hanke med Sparekasserne, at de ikke løber nogen Risiko. — Jeg vil i hvert Fald henstille, at man overalt, hvor man opretter saadanne Sparekasser, gør sig klart, at de, som opretter Sparekasserne, virkelig ogsaa i Fællesskab skal have Ansvar for, hvordan Kasserne ledes, og at man ikke siger som saa: Nu har jeg sat 100 Kr. i den Sparekasse, dem har jeg givet den Lov til at betragte som Garantium, og det spiller ikke nogen stor Rolle, om jeg skulde miste de 100 Kr. eller Halvdelen af dem, eller hvor meget det nu bliver, og derfor behøver jeg ikke at beskæftige mig med den Sparekasse. Jeg synes, at det er godt, at de, som er med til at oprette saadanne Sparekasser og indskyder et vist Beløb som Garantikapital, føler, at de ogsaa hver for sig har en Pligt til at sørge for, at Sparekassen styres og ordnes paa en baade betryggende og tilfredsstillende Maade.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, efter de faldne Udtalelser tør jeg gøre mig Haab om, at Lovforslaget vil blive Genstand for en videre velvillig Forhandling, saaledes at vi kan faa de efter min Mening haardt tiltrængte Ændringer i den gældende Sparekasselov gennemført.

Bojsen: Overfor den ærede Minister vil jeg blot sige, at man ikke ved Andelselskaberne har brugt solidarisk Ansvar i den Udstrækning, som Ministeren forudsætter. De store Andelsselskaber, som er dannede her i Landet, er indrettede saaledes, at Ansvaret for Anlægskapitalen er fordelt paa, lad mig sige 50 eller 100 Sogne. Hvert enkelt Sogn er da solidarisk, men for en meget ubetydelig Sum i Forhold til det hele, derved er Ansvaret jo i Virkeligheden begrænset, idet det ingenlunde er saaledes, at alle 50 Sogne er solidariske indbyrdes. Naar vi nu her tænkte paa en mindre Kreds, vil jeg sige, at selvfølgelig skal Sparerne sikres saa meget som muligt, men jeg kalder det en meget uheldig Form, naar *alle* Garanterne skal være solidariske indbyrdes. Det vilde jo nemlig føre til, at bor der i et Sogn en Velhaver, og der kommer noget galt, saa bliver han taget. Han har ganske vist Regres til alle sine Naboer, men han vil jo faa Uvenskab med dem for at faa Summen inddrevet. Man skulde derfor hellere sætte Garantisummen noget højere op. De, der tegner sig som Garanter, kan jo tegne sig for forskellige Summer, de velhavende kan jo tegne sig for noget mere. Men Be-

tingelsen for, at noget saadant kan blive sat i Gang, er, at hver Mand har sit begrænsede Ansvar. Man maa huske paa, at her er ikke Tale om at drive Forretning, eller at de Mænd, der vil oprette en Sparekasse, faar det allermindste derfor, og de vil derfor være uvillige til at være med, naar de skal have solidarisk Ansvar. Jeg vil, som sagt, bede Udvalget undersøge det Spørgsmaal.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at ogsaa efter det ærede Medlems Fremstilling, der jo falder sammen med mine Erfaringer, er det saaledes for Andelsslagterier, at hvis det gaar galt, og Garanterne skal punge ud, kan man indenfor hvert Sogn holde sig til den Velhaver, der anses for i Virkeligheden at kunne dække alt det, man indenfor Sognet kræver. Det er det samme, som der er Tale om, naar man opretter en Sognesparekasse.

Formanden: Den 12te kongevalgte Landstingsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Bojsen: Sagen er den, at der er ingen Risiko ved et Andelsslagteri; naar der er Leveringspligt fra Andelshavernes Side, behøver man aldrig at gaa ud fra, at der bliver noget Tab. Men noget ganske andet er en Sparekasse. Der har man jo ikke Leveringspligt. Ved Andelsslagterierne, hvor der er Leveringspligt, ligger Varerne til enhver Tid i Andelsslagteriets Værge, og de repræsenterer en saa stor Værdi, at der aldrig kan blive Tale om Tab.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jer er enig i, at i Andelsselskaberne er der ingen Risiko, men jeg vil jo netop have oprettet Sparekasserne saaledes og navnlig faa dem styret saaledes, at der for dem heller ingen Risiko bliver.

Hey: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) antydede forleden Dag, at det kunde være ønskeligt, i Stedet for at følge den foreslaaede Bestemmelse i Sparekasselovens § 5 om at lade Indenrigsministeren udnævne et Medlem til en Sparekasses selvsupplerende Bestyrelse, at lade de kommunale Raad gøre det, og den højtærede Minister syntes i Dag at kunne sympatisere med den Tanke. Jeg vil dog meget haabe, at man ikke gaar den Vej, thi jeg tror ikke, at de Eksempler, man har paa, hvorledes saadanne Kommunalraad besætter disse Poster, egentlig peger